

LES ŒUFS DE LA CRÉATION

Au commencement du monde, les cris des hommes et des bêtes ne troublaient pas encore notre terre, car ils n'existaient pas.

Mais une nuit, un oiseau géant venu d'au-delà du ciel, déposa sur notre planète trois gros œufs : un blanc, un noir et un tacheté.

Au matin, près d'une plage de sable fin, la coquille de l'œuf blanc se brisa. Et de ce seul œuf tout blanc naquit un animal de chaque espèce : un tigre, un lion, un ours, un renard, un mille-pattes, un écureuil....

A peine sorti de sa coquille, chacun prit la direction du Sud. Les uns nageant, les autres volant ou marchant. Et au bout de son voyage, chacun rencontra un animal qui lui ressemblait. Le lion rencontra la lionne, le cheval trouva la jument, le singe la guenon, l'oie mâle l'oie femelle...

Car tout au Sud, sur une plage de sable fin, la coquille de l'œuf noir s'était brisée.

Les animaux occupèrent toute la terre et firent des petits. Ceux qui volaient peuplèrent le ciel, ceux qui nageaient peuplèrent les mers et ceux qui marchaient peuplèrent plaines et montagnes. Notre planète eut comme un grand sourire car elle venait de naître à la vie.

Pourtant, à la lisière des forêts, l'œuf tacheté était toujours là. Sa coquille ne s'était pas brisée et tous les animaux la considéraient avec respect.

Cela dura pendant des années ; cela dura pendant des siècles...

Cela aurait pu durer toujours... si le lion et l'ours ne s'étaient pas disputés. Le lion était le roi de la savane, l'ours le roi des forêts. Chacun voulut être Roi de la Terre.

- C'est moi le roi du monde ! dit le lion, car l'œuf sacré est en ma possession.

- Non, dit l'ours, l'œuf sacré est né près des forêts. Je suis le SEUL Roi de l'Univers !

Le lion voulut emporter l'œuf. L'ours essaya de l'en empêcher. Et la coquille se brisa.

Les animaux restèrent immobiles. Muets de stupeur, ils retenaient leur souffle quand... quelque chose bougea à l'intérieur ! Ils reculèrent terrifiés.

Deux petits êtres, deux enfants humains sortirent de la coquille. Toutes les bêtes les regardèrent avec une admiration mêlée de crainte.

Quant au lion et à l'ours, ils retournèrent chacun à leur tanière. Ils avaient compris que rien ne serait plus comme avant...

Dans le regard des êtres humains brillait comme une étrange lumière.

OVOJ DE LA KREADO

Al komenco de la mondo, krioj de homoj kaj blekoj ne perturbis ankoraŭ nia tero, ĉar ili ne ekistis.

Sed nokte, giganta birdo deveninta trans de la ĉielo, demetis sur nia planedo, tri egajn ovojn : unu blanka, unu nigra kaj unu makuletita !

Matene, proksime de fina sablon plaĝo, la ŝelo de la blanka ovo rompiĝis. Kaj de tiu sola tute blanka ovo, naskiĝis unu besto de ĉiu specio : unu tigro, unu leono, unu urso, unu vulpo, unu miriapodo, unu sciuro...

Apenaŭ elira de sia ŝelo ĉiu iris en la direkto de Sudo. Unuj naĝe, aliaj fluge aŭ paŝe. Kaj en la fino de sia vojaĝo, ĉiu renkontis unu besto kiu similis al li. La leono renkontis la leonido, la ĉevalo trovis la ĉevalino, la simio la simiino, la ansero la anserino ...

Ĉar, tute al Sudo, sur unu plaĝo de fina sablo, la ŝelo de la nigro ovo rompiĝis !

La bestoj okupadas tute la Tero kaj faris idojn. Ĉiuj kiuj flugas, populis la ĉielon ; ĉiuj kiuj naĝis populis la marojn, kaj ĉiuj kiuj paŝis populis ebenaĵojn kaj montarojn. Nia planedo faris kiel larĝan rideton ĉar ŝi ĵus naskiĝis-al-vivo !

Tamen, ĉe la arbaro, la makuletita ovo estis ankoraŭ ĉi tie. Ĝia ŝelo ne estis rompiĝa kaj ĉiuj bestoj rigardis ĝin kiel grava.

Tio ĉi daŭris jarojn, tio ĉi daŭris jarcentojn...

Tio ĉi povis daŭri ĉiam ... se la leono kaj la urso ne disputis! La leono estis la savanoreĝo , la urso la arbaroreĝo . Ĉiu volis esti la Reĝo de la Tero.

- Tera Reĝo mi estas ! Diras la leono ĉar la sankta ovo estas mia posedo.

- Ne, diras la urso, la sankta ovo naskiĝis proksime al la arbaroj. Do mi estas la sola Reĝo de Universo !

La leono volis forpreni la ovon. La urso provis malpermesi tion. Kaj la ŝelo rompiĝis !!!

La bestoj restis senmove. Mutaj de konsternego, ili retenis liajn spirojn KIAM... io movis interne ! Ili retropaŝis, teruraj.

Du idoj, du homaj infanoj eliris el la ŝelo. Ĉiuj bestoj rigardis ilin kun admiro miksitaj kun timo.

Koncerne leono kaj urso, ili ĉiuj revenis al sia kuŝejo. Ili komprenis, ke nenio pli similas antaŭe...

El okuloj de homoj brilis kiel stranga lumo.